

havde nu den Tilfredsstillelse, at den ene Landstingsmand efter den anden rejste sig og erklærede sig aldeles enig med ham; Præsterne *H. A. Jespersen* fra Uttersløv ved Nakskov (en Svoger til F. E. Bojsen) og *Victor Bloch*, der fremhævede Udvalgets „ridderlige Indstilling“, *H. N. Clausen*, der be-
tragede Forslaget som en Æresoprejsning, Lovgivningen skyldte Kvinden, Raadmand *Driefer*, der endog vilde ønske Kvindernes Myndighedsalder sat til 21 Aar paa Grund af den hele Udvikling, som Kvinden opnaar tidligere end Manden, *Madvig*, der mente, at Bestemmelsen om Forældrenes Samtykke til Brudens Ægteskab nu maatte bortfalde med det 25de Aar, o. Fl. Overfor denne Enstemmighed følte Justitsministeren sig magtesløs. Han erklærede, at han ikke vilde have haft nogen Betænkelighed, saafremt der kun var kommet en Overgangstilstand som den, der var tilsigtet ved Udkastet, men at han derimod nu var betænkelig ved „det pludselige Spring fra fuldstændig Umyndighed til fuldstændig Myndighed“. Han krævede derfor paany, at der skulde tilstaas lettet Adgang for Kvinder til at give Slip paa den Selvstændighed, man til-
tænkte dem, men han fandt slet ikke Øre herfor.

Udvalgets Forslag vedtoges enstemmig af Landstinget, dog kun med 30 Stemmer; en Del Medlemmer har rimeligvis undladt at stemme. Til 3dje Behandling afgaves en Tillægsbetænkning, hvorefter 1. Maj 1858 — „Valborgsdagen“ — fastsattes som det Tidspunkt, da Kvindernes nye Frihed skulde træde i Kraft. Det udtaltes endvidere, at naar Enkernes Forpligtelse til at have Lavværge ikke udtrykkelig foresloges afskaffet med deres fyldte 25de Aar, var det, fordi Udvalget ansaa det for utvivlsomt, at dette var en naturlig Konsekvens af Loven,*) og at der burde gives en særlig Lov for at fastsætte baade Adgang for Personer af *begge Køn* til at blive umyndiggjorte, og Regler for, naar det skulde ske imod deres Vilje. Med denne Udsigt erklærede Justitsministeren sig tilfreds; men en saadan Lov har ingensinde set Lyset, fordi Generalprokurøren *Algreen Ussing* i en Erklæring af 2. Marts 1858 udtalte sig imod at fastslaa saadanne Regler. Han mente nemlig ikke, at de ugifte Kvinder vilde føle Besvær af deres Myndighed, selv om de ingen ligefrem Brug havde for den, og at der vist heller ikke vilde være mange Mænd, som selv skulde erkjende, at det vilde være til deres Gavn, at de ind-

*) I Norge blev denne Forpligtelse formelt afskaffet 1863; medens man i Danmark har nøjedes med, at „Praksis antager, at Enken ikke behøver nogen Lavværge“, som det hedder i Deuntzers Fremstilling af Familieretten i Nordisk Retsencyklopædi. II. S. 64.